

JELENA
JEVREMOVIĆ
NEDELJKOVIĆ

Jedanaest dana

■ Laguna ■

Copyright © 2017, Jelena Jevremović Nedeljković
Copyright © ovog izdanja 2017, Laguna

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Jedanaest
dana

PRVO POGLAVLJE

Drhtavim rukama smotano rovarim po tašni u kojoj je večito haos. Mnogobrojne gluposti koje mi ni za šta nisu potrebne imaju počasno mesto u pregradama i pripadaju posebnoj grupi „za svaki slučaj“. Tu je zveckavi svežanj ključeva sa previše privezaka među kojima dominira nekoliko sa natpisom *F. K. Crvena zvezda*. Vadim ventolin i po navici prskam sprej u usta, iako se trenutno ne gušim. Bacam hrpu papirića – što računa sa benzinskih pumpi i iz prodavnica, što ceduljica sa brojevima telefona koje dobijam od alkoholom ohrabrenih momaka. Jedva pronalazim mobilni telefon i psujući se javljam. Marija je. „Pa gde si ti, lujko? Jesi li normalna? Zakasnićeš u ambasadu!“, grmi u slušalicu.

Mukotrпно nabadam niz ulicu u visokim potpeticama, uskim farmerkama i pink majici „na jedno rame“. Iste boje su mi i sandale sa kaišićima, suptilno ukrašene *Svarovski* kamenčićima. Kosu sam pustila da mi pada niz leđa, da bi mi se pramenovi boje žita presijavali na junskom popodnevnom suncu.

„Krenula sam, stižem uskoro po tebe! Strašna je gužva na auto-putu!“ Ne dozvolivši joj novu opasku, brzo sam dodala: „Cimnuću te da izađeš. Evo je murija, moram da prekinem!“ Zadihana dotrčavam do kola koja sam, podrazumeva se, parkirala u dnu parkinga. Proklinjem ambasadu, auto i štikle. Ne usuđujem se da budem samokritična, pošto baš ništa ne činim da promenim ružne navike.

Posle manijačke vožnje, nekoliko dobačenih ružnih reči i pokazivanja srednjeg prsta onoj posebnoj vrsti netolerantnih vozača, dolećem sa Dušanovca na Banovo brdo. Sat pokazuje da je prošlo samo dvanaest minuta. *Nije loše!* Spuštam zaklon za sunce, skidam naočare i u ogledalu završavam, kod kuće započeto, šminkanje.

To je zato što si uvek u škripcu sa vremenom!, ruga mi se savest koja uglavnom alkoholisano spava ne mareći za doba dana. Zadovoljno namigujem svom odrazu jer osim blagih podočnjaka ništa ne ukazuje na to da sam sinoć, odnosno jutros, spavala svega dva sata. Kao i prethodnog dana, a i onog pre njega. Zahvalna solarijumu i kapima za oči, cmoknula sam vazduh, zatvorila zaklon i vratila naočare navrh nosa.

Marija se približavala, onako dugonoga preskakala je po dva stepenika. U prepoznatljivom stilu – u dubokim starkama, farmerkama, šarenoj tunici i puštene bujne kose boje tamne čokolade, gipko se smestila na suvozačevo sedište i prekorno me pogledala.

„Ti, devojko, nisi normalna! Sada je jedan i petnaest, a tačno u jedan je trebalo da budeš na sastanku!“ Zastala je, pa mirnijim tonom zaključila: „Ambasada je u centru i, ako budemo imale sreće, stići ćemo za pola sata. Šta planiraš da im kažeš, zaboga, Jeco?“

„Smisliću već nešto!“, frknula sam i okrenula automobil polukružno preko tramvajskih šina i duple pune linije, pa uz škripu guma krenula punim gasom.

Naviknuta na moje ispade, Marija se nije mnogo obazirala. Na tren me je iskričavo pogledala i pojačala muziku čuvši romantične tonove španskih gitara. *Džipsi kings* su zagrmeli iz zvučnika, a ja sam im se prepustila vapeći za predahom.

Marija je uzela dve cigarete, upalila ih istovremeno i stavila mi jednu u usta. Potom se okrenula ka prozoru i pogled joj je nestao u daljini. Ponovo mašta. Toliko o njenoj nervozni – jednodominutna kritika i – to je to. Potajno sam joj zavidela što je flegmatična za razliku od mene koja sam vrlo često histerična. Moja energija je oduvek imala neiscrpne izvore a pokušaji da je obuzdam bili su uzaludni. Pripisala sam to svom duplom Ovnu.

Pomirila sam se sa činjenicom da ću zauvek ostati usplahirena, nervozna, ishitrena, nesmotrena, nepostojana, neposlušna, neusklađena...

O, spisak je beskrajan, javi mi se savest promuklim, bunovnim glasom, pa nastavi da hrče.

Kada se napokon odobrovoljila, Marija mi je prenela utiske od sinoć kada je bila u ulozi povremenog partibrejkerica i pobešla kući da gleda film. Ispratila sam je iz lokalnog kafića i potom nastavila ka gradu, gde sam zajutрила sa zajedničkim drugom Vukom i nekoliko poznatih lica, čija imena nisam znala.

„Kako možeš non-stop da izlaziš?“, upita me zevajući, bez ruke na ustima. „Ja mogu ponekad, ali svako veče... Zar ti ne dosadi, zar se ne umoriš?“

Posmatram joj krajičkom oka profil – prčast nos, pune usne ispod kojih se kriju blago rastavljeni zubi i krupne oči

koje nikada nisu mnogo odavale. Bila je često zamišljena, odsutna, ali rasterećena. Takva je oduvek. Sumorne misli mi opkoliše dušu dok su mi slike prošlosti tutnjale pred očima. U trenu se rastužih jer ni moja najbolja prijateljica nije svesna demona koji me proganjaju.

Da, zato stalno bežiš, pušiš i piješ!, dobaci mi gorko savest koju sam oterala dođavola.

Sve se lakše podnese kada se tamne misli potisnu u *crnu kutiju tuge*. Umela sam ljude da uverim kako su moji osmesi iskreni, osećajući se kao krivac jer ih obmanjujem.

„U noćnom životu uvek ima mesta za nove, nepredviđene i zanimljive događaje...“ Slegla sam ramenima i neuverljivo se osmehnula. Nakon deset godina uzastopnih izlazaka, od kojih polovinu dugujem pevačkoj karijeri, svaki dan i noć liče jedan na drugi. Zaroniš duboko u taj mulj, u beskrajno ništavilo... Viđaš iste ljude, slušaš isto- vetne, uglavnom prazne priče, dok ti život jednog dana ne postane potpuno bezličan a ti u njemu sama – ljuštura, senka, prašina... Povremeno bi me zgrozila sopstvena trivijalnost, ali nastavljala sam da tumaram.

Pri izlasku iz kancelarije primetila sam nekoliko tmurnih pogleda ljudi koji su stajali u redu nalik na vijugavu rečicu. Razumem njihovu ogorčenost zbog ovakvih poput mene. Uprkos nelagodi, nisam se pokajala što sam iskoristila vezu i, izbegavši višečasovno čekanje, završila sve po kratkom postupku. Neizvesno je da li ću uopšte dobiti vizu budući da sam na dogovoreni sastanak zakasnila sat vremena. Uprkos velikom trudu da izmislim dovoljno

verodostojnu priču, po pronicljivom pogledu zamenika ambasadora bih rekla da mi se loše piše.

Marija me čeka u kolima „sa sva četiri“ zbog većitog problema sa parkiranjem u centru grada.

„I? Šta bi? Jesi li je dobila?“

„Ne sada, Maki. To je dugotrajna procedura. Mada, čisto sumnjam. Treba da putujem za pet dana, a vidi me! Nemam ni vizu, ni avionsku kartu.“ Nasmejala sam se jer je ovakva situacija za mene sasvim normalna. Ono što je drugima uobičajeno, za mene nikada nije bilo.

„Pošto imaš još nekoliko neradnih dana a ja ću *možda* otputovati u subotu, hajde da ih iskoristimo pametno. Za početak, idemo u *Franš* na ručak“, kažem i držim palčeve da Mariju ne obuzme nagon za otuđenjem.

Ako me odbije, koju žrtvu da pronađem ovako izgladnela?

Marija klimnu glavom odobravajući. „Važi. Gladna sam kô vuk!“

Pade mi kamen sa srca jer pod njenim nadzorom možda neću napraviti neku glupost. Uz radio tiho pevušim savršenu rok baladu, *Bon Džovijevu* „Always“. Posmatram rodni grad koji je magično lep na neki svoj način. Ljudi užurbano hodaju ulicama, skoro svaki vozač bar jednom zatrubi između dva semafora i pitam se zašto smo mi Beograđani tako proketo živčani. Kako se bliži polovina juna, slutim da svi jedva čekaju da završe poslove i odu na zasluženi odmor. A ja, kada god sam negde putovala, bila sam nestrpljiva da se vratim. Čvrsto sam verovala da nikada ne bih mogla živeti u drugom gradu ili, ne daj bože, zemlji. Neka teška, uznemirujuća sila me je većito vukla začaranom Beogradu, te zaključih da su posredi nekakva đavolja posla.

„Zar ti se ne ide u Pariz?“, prenu me Marija iz misli dok sam parkirala automobil ispred *Franša*.

„Zbog čega tako misliš?“

„Pa... deluješ nezainteresovano, kao da te nije briga.“ Uzdahnula je duboko i, zatvarajući vrata, sanjalački nastavila: „Ej, Pariz, čoveče! Grad svetlosti, san svake normalne osobe.“

Ali, ti svakako nisi sasvim normalna, podsmehnu mi se kučka od savesti. *Hm, kao da ne znam.*

„Nije da mi se ne ide, ali neću biti tužna ako ne odem. Već sam bila u Parizu, dva puta.“

Za taj grad me nisu vezivale baš lepe uspomene. Tokom poslednjeg boravka, kada sam u Parizu bila sa porodicom, javili su nam da je deka Vidoje preminuo. Kada je tata požurio natrag u Srbiju, mama, brat i ja smo ostali kod prijatelja u gostima. Nije mi mnogo toga ostalo u pamćenju, ali se sećam kišovitog neba i jedne dnevne vožnje kolima kada sam prvi put, doduše izdaleka, ugledala Ajfelovu kulu. To velepno zdanje me je ostavilo bez daha, a neprestana kiša nam je uništila plan da sa vrha tornja osmotrimo grad.

„Uostalom“, nastavila sam da se pravdam Mariji dok smo sedale za sto, „kada god negde putujem poslom, od čitavog grada vidim samo noćni klub ili diskoteku u kojoj nastupam. U hotel sam se vraćala pred jutro, pa bih veći deo dana prespavala. Eventualno bih stigla da posetim neki preporučeni restoran i već bi došlo vreme da se uputim ka aerodromu. Retko sam boravila dovoljno dugo da bih obišla znamenitosti i udahnula duh tog grada.“

Nakon obilnog obroka, koji smo zasladile velikim parčetom čokoladne torte, Marija je zabacila glavu i

procvrkutala gladeći stomak: „Uh, kako mi je legao ručak. Nisam bila ni svesna koliko sam gladna.“ Zatim se naglo uspravila i optužila nas: „Jeco, stvarno smo preterale sa jelom i pićem!“

„Htela si da kažeš da smo se prežderale i uroljale, ali si rešila da budeš fina?“, ispravih je, nevino zatreptavši dugačkim trepavicama. Obe smo prasnule u smeh na šta je svakako uticalo dobro, suvo vino. Pokušala sam tog trenutka da se prisetim kada se poslednji put dogodilo da dan ne zalijem alkoholom već u toku popodneva. Jer, kada se uz ručak krene sa ponekim pićem, taj ručak se redovno pretvori u večeru, večera u izlazak, a izlazak u ostanak u gradu do ranih jutarnjih sati.

Došavši do tog zaključka, namrštila sam se čekajući da me savest izvređa na uobičajen način, ali šardone je i nju ošamutio, pa je ućutala.

Zamućenim pogledom sam prostrelila telefon koji je zaskakutao pored tanjira i videla ime koje je u meni izazivalo bojazan i nespokoj.

Brecnuh se: „Dođavola! Zar si morala i danas da mi poremetiš koncepciju?“ Odgurnula sam mobilni sa gađenjem i rešila da i ovaj poziv bude smešten u grupu od trideset osam na koje nisam odgovorila.

Marija je nabrala nos zavirujući ka ekranu. „Ko je to?“

„Ma ona naporna novinarka, Jasmina iz *Trača*. Znaš, radila sam s njom već par intervjuja. Uvek sam se trudila da budem profesionalna i ljubazna, a ona... Pa, imam utisak da me iz nekog razloga baš ne voli. Ne znam zašto.“ Zadenula sam pramen kose iza uva i drhtavim prstima nastavila da vrtim vinsku čašu.

„Hoćeš li joj se javiti?“

Slegla sam zgrčenim ramenima. „Pozvaću je kasnije ili sutra. Nisam trenutno raspoložena za nju. Pretpostavljam da ima informacije iz *pouzdanih izvora* pa bi opet da me *počasti nekom lepom rečju*“, nesavladiva ironija mi izlete iz usta.

„Hoćeš li se ikada navići na to da posao koji radiš sa sobom nosi određeni teret? Mislim, ne možeš se svakome svideti... A i ne veruju ljudi u sve što pročitaju.“

„Hvala ti što se trudiš da me utešiš, ali istina je, Maki, da veruju. Zaprepastila bi se koliko veruju! Ti poznaješ *pravu* mene. Subjektivna si.“

Otpila sam poslednji, ugrejani gutljaj vina koje mi je odjednom postalo gorko u ustima, potom sam se vratila na njeno pitanje. „Da li ću se navići na izmišljotine koje ljudi pišu ili pričaju? Mogu reći da skoro jesam. Ali, da li ću se pomiriti sa tim... ikada? Teško.“

Stresla sam se setivši se suđenja, svojevremeno sam imala dva paralelna spora. Tada sam pokušavala da sačuvam čast, da sperem ljagu sa svog imena. Poziv za svedočenje je bio poslat na desetak adresa i svedoci su potvrdili da se nisam skidala gola na splavu. Sećam se da sam plakala danima i pitala se zbog čega me tata nije upozorio da neistine koje čitamo o sebi mogu emotivno da nas razore.

Mislim, izlazim stalno. Okej, izlazim i pijem. Da, mnogo pijem. Ali nikada nisam bauljala i ponašala se nedolično. Pod dejstvom alkohola sam bila uglavnom vesela. Ponesena pesmom popela bih se na sto i sve pare podelila muzikantima koji su svirali dok im se ne pokidaju žice violina. Nasledila sam te kafanske, boemske gene. Ali nije

prokleta tačno da sam obnažila grudi naočigled dve stotine ljudi i ponašala se beskrupulozno i kurvinski, zaboga!

Posle objavljivanja tog članka bila sam skrhana, sa bezbroj propuštenih poziva na mobilnom telefonu. Bilo je, svakako, pametnjakovića koji su likovali, ali i mnogo onih koji su me podržavali. Činilo me je srećnom što sam okružena ljudima koji su bili zaprepašćeni, ali i očarani mojom energijom. Uživali su u mojoj ekstrovertnosti prepuštajući mi ulogu vođe. Upravo takvi su me branili.

Zvali su me mnogi prijatelji *s one strane zakona*, želeli su da mi ponude zaštitu i plasirali mi razne nakaradne ideje. Ljubazno sam ih odbila i tiho, u samoći, otplakala svaku ružnu reč. Pustila sam da se prašina slegne i vest postane *stara*, naoružavši se osmesima i nastavljajući dalje sa životom. Iako su oba spora završena u moju korist, dugo mi je trebalo da dođem sebi.

„Auuu, ženo, gde si ti odlutala?“, trgnula me je Marija, smejući se dok je gasila cigaretu i usnama oblikovala slovo O praveći krugove od dima.

E moja Maki, kada bi znala šta se vrzma po ovoj mojoj ludoj glavi, pobegla bi kuda te noge nose!

Lupanje srca je polako jenjvalo. Zapalila sam poslednji žuti primerak iz, od tog jutra, druge kutije šarenih cigareta. One su mi svojim bojama unosile radost u neretke sumorne dane.

„Da popušim još ovu i idemo. Podseti me da stanem kod nekog kioska. Moraću da kupim boks.“

„Previše pušiš, Jeco!“, optuži me Marija.

„Znam“, potvrdila sam ispuštajući dim. Laknulo mi je što sam do vikenda slobodna i što imam vremena da operavim grlo od već hronične promuklosti.

Ti da se odmoriš? I grlo da oporaviš? Sigurno ćeš to uspeti izlazeći svakodnevno i pušeci tri pakle dnevno! Lice-meru!, viknu mi surova savest iz sveg glasa.

Mahnito sam protrljala čelo, pritiskajući ga iz sve snage. Marija je iskočila iz okvira prividne ravnodušnosti kada mi je uputila zabrinut, gotovo unezveren pogled. „Coje, je l' si dobro? Prebledela si! Treba li ti pumpica?“

Odmahnula sam. „Ne, ne treba. Samo me je jako zabolela glava. Proći će.“

„Hoćeš li neki lek? Diklofenak duo, kafetin ili brufen?“ Dugačkim prstima raširila je lepezu tabli sa pilulama vireći iza njih. Nasmejala sam se od srca suzbijajući nesnosan bol. „Tabletomanu jedan! Nosiš celu apoteku u rancu!“

Obe smo se zakikotale i tada sam se prisetila kako Marija i najmanji problem rešava lekovima. Pri poslednjoj poseti lekaru, nakon gutanja sonde, saznala je da ima presavijen želudac, kilu na želucu, podignutu dijafragmu, kao i još nekoliko propratnih bolesti koje nisam upamtila. Kada bih svratila kod nje kukajući da me boli stomak jer sam u *ženskim danima*, ona bi mi odmah ponudila pomoć u vidu injekcije. Iskolačila bi oči i brzo izbrbljala: „Šta? Pa znaš da mi je Mima medicinska sestra. Svemu me je naučila. Samo da osetiš kako imam *laku ruku*.“

A ne, neka hvala. Ne podnosim igle!

„Znaš li šta piše hipohondru na grobu?“, upitala sam Mariju kada smo napustile restoran. Zastale smo ispred kola kada me je značajno pogledala čekajući odgovor.

„Piše... Šta sam vam rekao?!“

Zasmejale smo se pridr avajuci se za kolena, pa smo brzo sele u automobil da pobegnemo od iznenađenih pogleda ljudi sa autobuske stanice. Odavno sam prestala da se obazirem na ljubopitljivost prolaznika koji me prepoznaju. Zapravo, tome nikada nisam pridavala značaj jer nisam želela da sputavam svoj duh.

DRUGO POGLAVLJE

Iako sam parkirala automobil ispred zgrade, uspešno sam izbegla komšije koje su krenule na posao. Računala sam da će mi manje teško pasti da se krijem pod volanom nego da odgovaram na njihova preterano lična pitanja. Uz to bih morala upotrebiti veliki napor da ne zaplićem jezikom. Ovako sam se iskrala iz sopstvenog automobila i pobegla u hodnik. Hvala bogu što živim u prizemlju. Nisam sigurna da bih uspela da stignem dalje.

Ponovo mi je um u dosluhu sa insomnijom. Vruće mi je i razgrćem čaršav jer mi koža gori. I minijaturni bebi-dol mi predstavlja previše odeće. Uzimam flašicu vode sa nahtkasne i ispijam je naiskap. Tek je pola deset. Nastavljam da spavam, ali se često budim. Malaksala sam, slomljena i bole me mišići.

Budim se uz vrisak, preznojena, preneražena. Mokra kosa mi je spleljena uz vrat, a srce mi ludački dobuje u grudima i ozbiljno preti da mi slomi rebra.

Ruke mi se tresu, ježim se toliko da me koža peče, a u glavi osećam pulsirajući bol.

Na satu vidim duple brojeve. Trljam oči i jedva razaznajem cifre – pet i petnaest. Da li je jutro ili poslepodne? *To je samo još jedan ružan san! Biće sve u redu, biće sve u redu!*, pokušavam da se autosugestivno smirim. Prespavala sam ceo dan, a možda i noć. Ne znam.

Bićeš dobro, udahni duboko! Ohrabrujem se ponavljajući iste reči, ali mi je sve gore. Ustajem i, zanoseći se, brzo pronalazim tašnu ispod nabacane odeće. Kopam po pregradama bacajući sve što mi padne pod ruku. Konačno pronalazim pumpicu i unezvereno prskam sprej u usta jer već preplitko dišem i tufne pred očima mi se lagano razlivaju. Čujem prigušeno zvono mobilnog i prislanjajući se uza zid, pružam ruku ka noćnom stočiću da ga dohvatim. Vid mi je zamagljen i ne razaznajem ni ime ni broj. Naslepo se javljam i pokušavam da izgovorim „upomoć“, ali nema sam. Sa druge strane bruji robotizovan glas. Mobilni mi ispada iz šake i uz prasak pada na pod. Osećaj da mi se utrnulost sa usana širi na obraze stvara mi sve jaču teskobu i strah.

Neee, ne opet, glupačo!, prekori me moja ugruvana savest. Ali, kasno je! Gubim tlo pod nogama, iznemogla padam i tonem u mrak.

Pokušavam da otvorim oči, no nemam snage da podignem teške kapke. Čujem glasove koji se smenjuju, ali ne razaznajem ni reč. Zvuče poput mumljanja. Osećam da su mi kosti teške, ruke i noge poput olova.

Šta mi se dešava i gde sam to ja? Osluškujem sebe ne bih li čula poznati, optužujući glas svoje savesti, ali nje nema. Možda je umrla. Prvi put priželjkujem da se oglasi, da me opsuje i popreko pogleda, ali ništa.

Bože, da nisam ja umrla?

Uz veliki napor uspevam da otvorim jedno, pa drugo oko. Čkiljim od jake svetlosti koja obasjava sobu. Nalazim se na krevetu sa blago podignutim uzglavljem, opkoljena šipkama nalik na držače. Prepoznajem te pokretne metalne čiviluke. Na njih su zakačene viseće kese sa providnom tečnošću koja mi kroz cevčice teče ka venama. Kap po kap. Pažnju mi skreće spavačica koju nosim, umrljana je od krvi. Već isprani tragovi me navode da se ponadam da nije moja. *Šta li mi se desilo? Ničeg se ne sećam.*

„Hm, izvinite. Ima li koga?“, jedva progovaram hrappim glasom. Usta su mi potpuno suva. Skapavam od žeđi, ali glad ne osećam.

Utom ulazi sestra. Mlada je, slatkog, duguljastog lica, besprekorno našminkana, u svetloplavoj uniformi na kojoj je pločica sa imenom. Tako joj zavidim na svežini. Osmehuje mi se blago. „Jelena, kako se osećate?“

„Verovatno bolje nego što zaslužujem. Gde se uopšte nalazim?“, upitah posramljeno.

„Ja sam sestra Ana. Drago mi je što čujem da vam je bolje. Vi ste u Urgentnom centru. Dovezeni ste juče u besvesnom stanju. Sada ću vam izmeriti pritisak pa će vas obići doktor opšte prakse i specijalista neurologije.“ *Neurolog?!*

Uzela je aparat za merenje pritiska i zategnula mi kaiš oko nadlaktice. Nakon kraćeg vremena osetila sam da mi oslobađa ruku iz stiska. Zvuk ispuštanja vazduha zaparao mi je nadraženo čulo sluha.

„Pritisak vam je niži od normalnog, ali je stabilan. Puls vam je sada u granicama normale“, promrmlja.

„Izvinite, pitanje je verovatno glupo, ali... Znete li ko me je dovezao? I zašto će me pregledati neurolog? Ne razumem.“

Dobra sestra mi je uputila sažaljiv pogled. Oči su joj bile boje smaragda. Podsećale su na moje, samo što su njene bile bistre i žive. „Neurolog je izrazio želju da porazgovara sa vama. Zdravlje vam naspram godina nije baš kako treba. Krvna slika vam je loša, kao i pritisak. Ne brinite, on vam može dati konstruktivne savete.“

Prišla mi je bliže pa se osvrnula da se uveri kako je niko sem mene neće čuti, iako smo bile same u sobi. Tada je prošaputala: „Da ostane među nama, u bolnici ga zovemo *Isclitelj*. Za njega je uobičajeno da posećuje tuđe pacijente. Takav je... A što se tiče toga ko vas je dovezao...“ Ispravila se i pogledala u karton, pa objasnila: „Kum Uroš. Ostavio je broj da mu javimo kada se probudite.“

Vratila je karton na mesto dajući mi time do znanja da je njen posao završen. „Treba li vam nešto dok doktor ne dođe?“

„Hm, ovaj... Morala bih do toaleta i molim vas za čašu vode. Strašno sam žedna“, rekoh.

„U redu, doneću vam vodu i izvadiću vam braunile iz vena da možete do toaleta. Samo, ustanite polako zbog moguće vrtoglavice. Ako doktori ustanove da ste dobro, pustićemo vas da idete kući. Pozvaću vašeg kuma da krene ka bolnici.“

Htedoh da joj objasnim da mi Urke zapravo nije kum, ali sam bila sigurna da je za to ne bi bilo briga. Zato sam samo klimnula glavom i srdačno joj zahvalila na ljubavnosti i strpljenju.

Pošto sam izašla iz toaleta, nesigurnim korakom, pridržavajući se za zidove, došla sam do sobe i stropoštala se na krevet. Prostorija mi se vrtela oko glave a nad nogama nisam imala kontrolu. Eksirala sam vodu, iako je sestra Ana zahtevala da je pijem polako, gutljaj po gutljaj, praveći između njih pauzu da mi ne bi pripala muka.

Ne slušaš savete ni kada ti je život u pitanju! Ti si izgubljen slučaj, nesrećna devojko! Vaskrsla je moja savest i bez obzira na ljutu optužbu, oduševila sam se što je čujem. Možda će sa mnom biti sve u redu, možda mi vreme još nije isteklo, možda me ipak čeka srećan kraj... Možda.

Naprasno me prožima neopisiva tuga i suze mi se skupljaju u očima. Osećam se tako slabo – usamljeno i nesrećno. Roditelji su mi, kao po običaju, na nekom putovanju. Niko od mojih prijatelja ne zna gde sam, a i da znaju, da li bi ikome od njih bilo stalo? Možda jedino Mariji.

I koliko god da sam se čvrsto držala načela da ne plačem nikada van svog stana, suze su mi pojurile niz lice stapajući se sa morem nemira u mojoj osiromašenoj duši.

Utom se kvaka pomeri, otvoriše se vrata i u sobu ušetaše dva lekara. Prvi je stariji, prosed, šarmantan, odiše strogoćom i autoritetom. Nervozan je pošto gubi dragoceno vreme na neodgovorne i problematične pacijentkinje poput mene. Ne krije svoju zlovolju.

Drugi je nešto mlađi, oštih crta ali milog pogleda. Učini mi se da u njegovim očima prepoznajem sažaljenje. Hitro sam obrisala suze i udahnula duboko.

Mrgud me je rutinski pregledao. Klimnu mi glavom, nažvrlja nešto u karton zakačen metalnim kukama za okvir kreveta, pa izađe iz sobe. Jedva da je i progovorio.

Ali drugi me urokljivo skenira. Pod njegovim pronicljivim pogledom kao da sam paralisana. Mirno seda na stolicu pored kreveta i prekršta duge noge. Promeškoljila sam se od nelagode i osećam se nesigurno ovako izložena nepoznatom čoveku.

„Ne brinite. Nemate nikakav oblik ataksije, narkolepsije ili, ne daj bože, Parkinsonove bolesti. Ovde sam došao da vas obidem, pa... u nedostatku boljeg izraza reći ću, kao čovek, prijatelj. Ne kao doktor.“

„Ovi medicinski pojmovi zvuče zastrašujuće iako ne znam šta znače. Svakako je lepo čuti da ne bolujem od tih bolesti“, promucala sam prestravljeno.

Pred novom dramskom pauzom postajala sam sve slabija. Odmerava mi svaki milimetar lica i najzad progovora: „Prva, ataksija, govori o nemogućnosti kontrole mišića ruku i nogu koji dovode do nedostatka ravnoteže. Vi ste bili u nesvesti neko vreme dok vas prijatelj nije pronašao.“ Rumenilo mi se razliva licem šireći sve jaču toplotu. *Ne shvatam, jesam li ja medicinski fenomen na posmatranju?*

„Narkolepsija je hronični, neurološki poremećaj spavanja. Ali ni to nije problem koji bi mogao da vam se dijagnostikuje. A Parkinsonova bolest je... Ne želite da znate.“

Zbunjeno se zapitah šta ovaj čudak hoće od mene, ali mi pristojnost nije dozvolila da zahtevam objašnjenje.

„Znate, Jelena, prepoznao sam vas, što nije ništa novo. Potom sam pogledao vaš karton i primetio da je ovo treći put od početka godine da ste završili na Urgentnom. Prvi put zbog predoziranja nikotinom, a drugi put zbog jakog spazma. Što bi laički rekli – gušenja. Ovaj treći je bio, čini mi se, najopasniji.“

Zagledala sam se u prste stežući vilicu da suzbijem novi nalet suza. Pred ovim čovekom sam se osećala kao nevaljalo dete, što sam u neku ruku i bila.

Napokon sam uspela da progovorim. „Pošto mi zvanično nije ništa, mogu li sada da idem kući?“, otresoh grubo, usudevši se da ga kratko pogledam u oči.

„Jelena, kao što rekoh, ovde nemam šta da tražim ali uvek sam voleo da slušam kako pevate... Imate božanski glas prepun emocija. Čuje se tuga u njemu. Sve vaše autorske pesme, ako ne direktno, onda indirektno govore o smrti.“

Zatreptala sam prema njemu, šokirana. *Ko je ovaj čovek?* On tiho uzdahnu i nastavi: „Iskoristio sam jedinstvenu priliku da porazgovaram sa vama i pokušam da vam ponudim pomoć. Da probam da vas ubedim da mi poverujete kako...“, zastaje i gipko ustaje sa stolice. Provlači prste kroz talasastu kosu, okreće se prema meni i odmereno završava misao, „postoji neko ko kod vas ne vidi samo lepo lice i zgodno telo, već ko je zagrebao po površini i uplašio se onoga sa čim se susreo. Vi ste, draga gospođice Jelena, na dobrom putu ka samouništenju. A bila bi šteta da ostanemo bez vas.“

Zaprepašćeno piljim, otegnute vilice. Dok svi ostali umotavaju priču u ukrasni papir, ovaj pali anđeo mi je sasuo istinu u lice. I nije mi prijatno. Mišići mi podrhtavaju, zanemela sam i obamrla.

„Ja vas... vidim.“ Još jednom me seče pogledom ispod obrva dok iz džepa vadi vizitkarte i spušta ih na stočić.

„Molim vas, pustite me da odem kući“, molećivo zajecah.

„Ne mogu da vas zadržim ovde, ali *moram* vas zamoliti da razmislite. Na jednoj kartici je moj broj, za slučaj da

vam nekada nešto zatreba. Bilo šta i bilo kad! Ne brinite, ne planiram da vam se nabacujem ili nešto slično. Srećno sam oženjen čovek.“ Ponosno mrdnu domalim prstom desne ruke, potkrepljen zlatnim dokazom. Jedna iskradena suza mi skliznu niz obraz koji se postepeno opuštao od grča.

„A na drugoj je broj jedne divne dame koja može da ti pomogne.“

Naglo sam ga prostrelila. „Više nema persiranja. Sada smo na *ti*?“

„Da, od sada smo na *ti*, ako nemaš ništa protiv. Jako bih bio srećan kada bi joj se javila jer sam siguran da ti može pomoći.“

Htela sam da se odbranim i uverim ga kako nemam nikakav problem koji iziskuje profesionalnu pomoć. Tada sam shvatila koliko je to glupo i neistinito, pa sam ga cinično upitala: „Šta je ona, neka dobra vila ili čarobnica?“

„Ona je mnogo više od toga. Meni je pomogla, a bio sam... u malo lošijem stanju od tebe.“

Ukočila sam se. Njegova iskrena ispovest me je dokusurila. Bokte! Možda je on zaista anđeo čuvar koji mi nudi spas u ključnom trenutku.

„Obećavam“, rekoh nesigurno, „da ću razmisliti.“

Okrenu se gipko na peti i pre nego što je napustio sobu, dobaci mi uz blagi osmeh: „U čekaonici ti je prijatelj sa čistom garderobom. Na polici su ti tašna i lične stvari. I... Bog ima dobre planove za tebe, devojko, ali da bi ti On pomogao, najpre moraš pomoći sama sebi.“

Minut kasnije sam ugledala poznato lice sa blago kosim, smeđim očima koje su vragolasto šarale po bolničkoj sobi.

Odeven ležerno – u firmiranu majicu i tanke letnje farmerke, podsećao je na tinejdžera.

Urke je odmah progovorio u svom stilu: „Pa dobro bre, kumo, zabrinuo sam se za tebe! Taman kada sam mislio da sam ubio dve muve jednim udarcem, ti samo što nisi riknula! Da jesi, izgubio bih istovremeno i kumu i pevačicu na svadbi!“

Nasmejah se srdačno, prvi put posle dužeg vremena. Odalamila sam ga pesnicom sa truncom povraćene snage.

„Drago mi je da si još uvek snažna. Ti si žena koja me je mlatnula više puta nego moja Cica dok sam bio klinac!“

„Znaš da je to moj način da iskažem drugarsku ljubav.“ Namigujem mu i prihvatom kesu sa stvarima. Dogovaravamo se da me sačeka u kolima dok se obučem i potpišem otpusnu listu.

U beloj haljini na crvene cvetove tromo se vučem ka kolima. Urke ume dobro da izabere. Ova haljina mi je osvežila sećanja na naše česte odlaske na Marakanu. Tada se oboje naoružamo crveno-belim trenerkama i navijamo sa Severa kao pomahnitali, pa posle utakmice zaglavimo u *Avalici* na butkici sa kupusom i veoma ljutim renom.

Urke mi maše iz njegovog *blindiranog slona* kojim taksira. Uz pomoć njega je opleo mnogo devojaka bez ubeđivanja. Vratile su mi se uspomene na naše upoznavanje. Pre nekoliko godina se pojavio na jednom od mojih nastupa. Prišao je da se slikamo i raspričao se. Dopao mi se njegov prijateljski pristup. Senzor za napadne „švalere“ me nije upozorio, pa sam prihvatila to spontano čavrljanje. Energije su nam se odmah uklopile – blesav on, šašava ja. Narednih godina se ništa nije promenilo i

bio je moj redovni pratilac. Bodrio me je na festivalima i neumorno jurio *cice* koristeći stečenu privilegiju stalnog člana mog tima. I stizao ih je! Ali samo meni je davao da vozim njegovog *slona* i nazivao me *Fandom*.

Dešavalo se da mi kaže: „E, kumo, hajde, smuvaj mi onu devojkicu. Nije mi ni do čega!“ Nedugo zatim bih se vratila sa brojem telefona ipisanim na ceduljici.

Udobno sam se smestila na kožno sedište i zagledala se setno kroz prozor. To je to. Vraćam se u spoljni svet, u borbu sa surovom realnošću. Urke ćuti jer me dobro zna.

„Šta se desilo?“, bubnula sam i okrenula se ka njemu.

„Ne sećaš se?“

Odmahnula sam glavom.

„Sećaš li se da smo se čuli veče pre toga? Bila si na splavu sa Marijom. Dogovorili smo se da sutradan dođem po tebe da bismo išli na večeru.“ Kao kroz izmaglicu proletela mi je slika kroz glavu, nisam sigurna da li je to bilo sećanje ili san. „Da, sada se sećam.“

„Pa, sutradan, odnosno juče, zvao sam te i zvao. Nisi se odazivala i tešio sam se mišlju da si se komirala od spavanja ili negde zaturila mobilni. Međutim, primio sam neku vožnju baš u tvoju ulicu. Kada sam primetio tvoj parkirani automobil, postalo mi je sumnjivo. Posebno jer je već bilo pet popodne!“

Licem mu se širi strava, stresa se i nastavlja: „Opet sam te pozvao i pomislio da si se konačno javila, ali čuo sam samo neko krčanje i šuštanje. Dozivao sam te, ali nisi odgovarala. Zabrinuo sam se kada sam čuo teško disanje, a onda – bum!“ Zamahnuo je neodređeno rukom. „Prvo neki tresak, pa se veza prekinula. Nakon toga, više nisi bila dostupna.“

„Nastavi“, šapućem.

„Iako sam bio ubeđen da nećeš otvoriti, legao sam na zvono. Sinulo mi je da su ti, možda, ostala otvorena vrata terase. Otrčao sam u zadnje dvorište i laknulo mi je. Bila su odškrinuta. Uleteo sam u tvoju sobu i imao šta da vidim. Bilo je jezivo, kumo! Mislio sam... Mislio sam da...“

Onaj šaljivi, blesavi drug je ispario i odjednom je izgledao deceniju starije.

Podigla sam ruku viknuvši: „U redu, dosta je! Nemoj više, molim te. Dovoljno sam čula.“

Ispred zgrade mi je dao ključeve od mog stana. Pogledala sam ga čedno, i čvrsto ga zagrlila umesto reči zahvalnosti. Koliko god da sam brbljiva, ovo je bila jedna od onih situacija gde mi se svaka reč činila neprikladnom.

„Čudo da me nisi tresnula u rame! Odmori se!“, dobacuje kroz prozor.

„Topla kupka i u krevet“, obećavam i mašem mu, pa se gubim u mračnom ulazu.

Pospremam krš koji me je dočekaao u sobi i oživeo tek poneko morbidno sećanje na nemili događaj. Punim kadu vrelom vodom i odvrćem omiljeni disk sa instrumentalom za opuštanje – kompilaciju *Sax for sex*.

Hm, savršen naziv za devojkicu koja apstinira godinu i po dana.

Mobilni stavljam na punjač i odlažem suočavanje sa znatiželjnim svetom. *Sutra ću ga uključiti.*

Utonula sam u mirišljivu sapunicu i, opušajući se uz senzualne tonove, otplovila u zemlju mašte.